

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ (Λουκ. 18, 18-27)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στα Αμπέλια, στις 27/11/2005)

1. Τις εντολές τις ξέρεις;

Ήλθαμε στην Εκκλησία να κάνουμε την προσευχή μας. Να ακούσουμε τον λόγο του Θεού, να πάρουμε δύναμη για τη ζωή μας.

Μέσα σ' αυτή την ωραία προσδοκία, που φυσικά έχουμε όλοι όταν μπαίνουμε στην Εκκλησία, έρχεται το Ευαγγέλιο που ακούσαμε να μας δώσει, την πιο όμορφη, την πιο ανθρώπινη και την πιο καλή διδασκαλία.

Πήγε ένας οικονομικά καλοπιασμένος άνθρωπος, ένας νέος στον Χριστό και του είπε:

-Διδάσκαλε αγαθέ, τι πρέπει να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;

Ωραίες σκέψεις, καλές επιθυμίες, καλοί προβληματισμοί.

Ο Χριστός του απάντησε:

-Ο Νόμος του Θεού, γι' αυτό υπάρχει. Για να μας οδηγεί. Τις εντολές τις ξέρεις;

Σαν να του έλεγε: Άμα δεν τις διαβάζεις και δεν φροντίζεις να τις μάθεις, μεγάλο λάθος. Γιατί από εκεί ξεκινάμε.

-Τις ξέρω, τις εντολές, τις ξέρω! Ποίες όμως πρέπει να τηρώ για να πάω στη Βασιλεία του Θεού;

Απάντησε ο Χριστός:

-Το μη φονεύσεις, μη μοιχεύσεις, μη κλέψεις, μη ψευδομαρτυρήσεις.

Του λέει ο νέος:

-Από μικρό παιδί τα εφαρμόζω όλα.

Τι σημαίνει αυτό;

Εδήλωσε ότι πρώτα απ' όλα πίστευε στο Θεό. Άμα κάποιος δεν πιστεύει, το «ου κλέψης και ου μοιχεύσης» θα κυττάξει;

Γιατί τα τηρούσε όλα αυτά; Για χάρη του Θεού.

Απαντά ο Χριστός.

-Καλά κάνεις. Αφού τα τηρείς, θα πας στη Βασιλεία του Θεού.

Ρώτησε ο νέος:

-Τι περισσότερο μπορώ να κάνω;

-Αν θέλεις να γίνεις τέλειος ενώπιον του Θεού, αν θέλεις να κάνεις κάτι καλύτερο, άφησε αυτά που σε δένουν. Ψάξε πιο βαθειά. Πούλησε ό,τι έχεις. Μοίρασέ τα στους φτωχούς, και έλα κοντά μου, να γίνεις απόστολος. Και τότε θα έχεις μεγάλο θησαυρό εν ουρανοίς.

Αλλά ο νέος εκείνος, αντί να πάει κοντά στον Χριστό, να γίνει απόστολος, λυπήθηκε τα χρήματα του και την περιουσία του. Έκανε μεταβολή και έφυγε. Είπαν οι απόστολοι στον Χριστό:

-Δύσκολο πράγμα να πάει άνθρωπος πλούσιος στον Παράδεισο.

Εννοώντας ότι ο πλούσιος κολλάει στα επίγεια και τα προτιμά και από τον Παράδεισο ακόμη και από την αιώνια ζωή. Χάνει τα μυαλά του.

Και ο Χριστός πρόσθεσε:

-Δύσκολο είναι. Τόσο δύσκολο, όσο να περάσει γκαμήλα από την τρύπα της βελόνας. Μα υπάρχει και ένα «αλλά». «Τα παρά ανθρώποις αδύνατα, δυνατά εστι παρά τω Θεώ». Για τους ανθρώπους δύσκολο και αδύνατο. Για τον Θεό όχι. Στο Θεό είναι όλα δυνατά.

Συνεπώς: Αρχίζουμε την πνευματική πορεία, με το να ζητάμε από τον Θεό, φωτισμό, δύναμη, συγχώρηση. Από εκεί ξεκινάμε, για να ξεπεράσουμε τον κακό εαυτό μας και τα όποια κολλήματα έχουμε. Γιατί κολλάμε καμμιά φορά σε ορισμένα πράγματα, έργα, λόγους, ιδέες και δεν ξεκολλάμε από αυτά ούτε για την Βασιλεία του Θεού από μόνοι μας.

Ερώτημα πρώτον:

Ο Θεός, εκείνους που είναι πλούσιοι, τους έχει για τον σκουπιδοντενεκέ;

Όχι! Καθόλου. Ήταν πάμπλουτος ο Αβραάμ. Ήταν πολύ πλούσιος ο Ματθαίος. Ήταν πλούσιος ο απόστολος Λουκάς. Ήταν πλούσιος ο Ζακχαίος. Ήταν πλούσιοι ο Νικόδημος και ο Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας που έγιναν απόστολοι και κήδευσαν τον Χριστό. Και πολλοί άλλοι ήταν πλούσιοι. Δεν τους εμπόδισαν τα πλούτη. Κάτι άλλο εμποδίζει.

Ποιό είναι εκείνο που εμποδίζει; Θυμάστε τι λέει το Ευαγγέλιο για τον άφρονα πλούσιο; Είχε πολλά χωράφια και πήγαν καλά. Και αφού είδε ότι δεν χωράνε οι αποθήκες του, είπε:

-Θα τις γκρεμίσω. Θα φτιάξω μεγαλύτερες και θα τα βάλω όλα μέσα. Θα εξασφαλιστώ και θα πω:

-Ψυχή μου, έχεις πολλά αγαθά.

Μα την ίδια νύχτα άκουσε την φωνή του Θεού που του έλεγε:

-Άφρον! Ταύτη τη νυκτί, την ψυχή σου απαιτούνσιν από σου. Πεθαίνεις. Και όλα αυτά, για ποιόν τα μάζεψες;

Τι μας λέει ο Χριστός;

Λάθος να ακουμπάς την ψυχή σου, την ύπαρξή σου στα υλικά πράγματα. Πρώτα απ' όλα δεν διατηρούνται για πάντα. Κανείς δεν ξέρει πότε... κόβονται. Καμμιά φορά, κόβονται εκείνη τη στιγμή που τα θέλαμε περισσότερο και έτσι απογοητευόμαστε πιο πολύ. Γι' αυτό μη κάνουμε το λάθος να κολλάμε την καρδιά μας σ' αυτά. Άλλωστε από τέτοια λάθη, ήρθε να μας προφυλάξει ο Χριστός.

2. Το ασήμι κόβει την θέα

Λέγει ένας μεγάλος φιλόσοφος: «Το χειρότερο κακό στον κόσμο είναι τα χρήματα. Γιατί όταν τα αγαπήσει ο άνθρωπος, ξεχνά όλο τον κόσμο και νοιάζεται μόνο τον εαυτό του. Δεν θυμάται πια κανένα».

Ας το επεξηγήσουμε:

Ένας άνθρωπος ήταν μέσα στο σπίτι του. Και από εκεί αγνάντευε από την τζαμαρία στο δρόμο.

Έβλεπε λοιπόν μια ετοιμόρροπη παράγκα που στεγάζονταν κάποιοι πρόσφυγες.

Μετά από λίγο είδε μια φτωχή γυναίκα με το μικρό της, που έκλαιγε και φώναζε:

-Ψωμί μαμά. Πεινάω!

Αφού είδε αυτές τις σκηνές, δείγμα του ανθρώπινου πόνου, στάθηκε μπροστά στον καθρέπτη του και φυσικά είδε μόνο το πρόσωπό του. Τζάμι είχε ο καθρέπτης. Τζάμι είχε και το παράθυρο. Μα τι διαφορά. Κοιτάζεις από το τζάμι και βλέπεις τους άλλους. Βάζεις λίγη αλοιφή από ασήμι πάνω στο τζάμι και δεν βλέπεις τίποτε άλλο παρά μόνο τον εαυτό σου. Να πού είναι το κακό.

Ο πόνος των άλλων πρέπει να είναι μια εικόνα για μας. Να την βλέπουμε, να την καταλαβαίνουμε και να ωφελούμεθα πνευματικά.

Μα έτσι και βάλεις λίγο ασήμι κοντά στα μάτια σου, βλέπεις μόνο τον εαυτό σου. Κανέναν άλλον. Και το τζάμι, που θα έπρεπε να ήταν αφορμή, να περνάς το βλέμμα σου μέσα από το σπίτι σου, από τον εαυτό σου για να βλέπεις με αγάπη τους άλλους, με λίγη ασημομπογιά γίνεται εμπόδιο. Σε κάνει να βλέπεις μόνο τον εαυτό σου.

Κακό πράγμα το να αγαπά κανείς τα χρήματα και να τα βάζει ανάμεσα στους τους άλλους και στον εαυτό του. Ανάμεσα στο Θεό και στον εαυτό του. Ανάμεσα στο σώμα του και στην ψυχή του. Γι' αυτό ο απόστολος Παύλος λέει: «Όποιος αρχίσει να αγαπά τα χρήματα, θα τα κάνει Θεό. Θα γίνει ειδωλολάτρης».

Θα πουν κάποιοι: «Δεν ξέρεις τι λες. Τα χρήματα σου εξασφαλίζουν, ό,τι θέλεις. Να, ένας άνθρωπος είναι σακάτης. Ας είναι με ένα πόδι και αυτό μισό. Μα έχει χρήματα. Αγοράζει λοιπόν μια λιμουζίνα, και τον κοιτάνε όλοι σαν να έχει οκτώ πόδια. Και τρέχει για να διασκεδάσει, και διανύει αποστάσεις από την μια άκρη της Ευρώπης στην άλλη... Θα μου πεις εμένα τι είναι τα χρήματα; Αν τα έχεις, ανοίγεις όλες τις πόρτες».

Βέβαια, έτσι είναι τα πράγματα εδώ, στον κόσμο.

3. Εδώ δεν περνά το χρυσάφι σου

Όμως τι γίνεται αν τα χρήματα μπου, ανάμεσα στον άνθρωπο και στο Θεό; Ο σοφώτατος Τολστόη αναφέρει την εξής ιστορία:

Ένας Ρώσος, ο Σέργιος, ήταν πολύ πλούσιος. Και όταν πέθαινε, έκανε την

σκέψη: «Όλες οι πόρτες, ανοίγουν με τα χρήματα. Λες να ανοίγει και η πύλη της αιώνιας ζωής;».

Είπε λοιπόν στα παιδιά του:

-Βάλτε βρε παιδιά κάμποσα χρήματα στο χέρι μου, όταν θα πεθάνω. Για να εξασφαλιστώ εκεί που θα πάω.

Και του έβαλαν. Λίγο μετά, έφτασε ο Σέργιος στην πόρτα του Παραδείσου και χτύπησε.

Άνοιξε ο απόστολος Πέτρος και του είπε:

-Φαίνεσαι πεινασμένος. Η ώρα είναι περασμένη. Πέρασε στην αίθουσα. Θα φας κάτι να δυναμώσεις, θα πληρώσεις και μετά θα σε πάω να συναντήσεις τον Χριστό. Γιατί είναι μακρύς ο δρόμος...

Μπήκε ο Σέργιος στην αίθουσα και βλέπει τα τραπέζια γεμάτα πλούσια φαγητά. Το κάθε πιάτο, είχε γραμμένη την τιμή του, που ήταν ίδια για όλα. Μια πεντάρα. Θα φάω καλά σκέφτηκε. Και έφαγε μέχρι σκασμού. Όταν τελείωσε, τον πλησιάζει ένας άγγελος και του λέει:

-Ωρα να πληρώσεις.

Έβγαλε ένα χρυσό ρούβλι, γιατί μόνο τέτοια είχε, και του το έδωσε.

- Τι είναι αυτό; Ρώτησε ο άγγελος. Εγώ θέλω μόνο μια πεντάρα.

- Πάρτο ολόκληρο. Δικό σου.

-Όχι, όχι. Δεν κάνει να είμαστε αισχροκερδείς. Πού νομίζεις ότι βρισκόμαστε; Κάτω στη γη; Μια πεντάρα θέλω.

-Καλά. Κράτησέ το και δώσε μου ρέστα.

-Όχι. Όχι. Δεν κρατώ τίποτε. Ούτε ρέστα δίνουμε. Ο καθένας πληρώνει το ακριβές αντίτιμο και τελειώνει.

-Μόνο αυτά έχω, απαντά ο Σέργιος.

-Ψάξου προσεκτικά μήπως βρεις σε καμμιά τσέπη κάτι άλλο.

Ψάχνεται, μα δεν βρίσκει τίποτε. Του λέγει ο άγγελος:

-Μα τι ψάχνεις; Τα χρήματα που κουβαλάς μαζί σου; Δεν σου ζήτησα από αυτά.

Ψάξε να βρεις αν έδωσες τίποτε για τον Χριστό. Αυτό έχει αξία εδώ πέρα. Λοιπόν μη ψάχνεις στις τσέπες σου. Στη συνείδησή σου ψάξε. Έδωσες τίποτε για τον Χριστό;

Δεν μπόρεσε να βρει τίποτε ο Σέργιος. Τον έπιασε κρύος ιδρώτας.

-Γύρισε πίσω στη γη, του είπε ο άγγελος. Και πήγαινε να κάνεις λίγη προκοπή.

Και ξαναγύρισε στη ζωή. Από εκείνη την ημέρα, το φώναζε παντού, ότι η μόνη σωστή χρήση για τα χρήματα είναι να μπαίνουν στην υπηρεσία της αγάπης και της καλωσύνης.

Να παρακαλέσουμε τον Θεό, να μας φωτίζει και να μας δυναμώνει να διορθωθούμε, να αλλάξουμε. Να πάρουμε έστω και με μικρά βήματα μια πορεία που να είναι πορεία προς τον Χριστό. Αμήν.-